

[Lannung.]

Finanslovsforslagets første behandling i fjor stod i overenskomstforhandlingernes tegn, og jeg var med til at appellere til parterne på arbejdsmarkedet om at søge en sådan udgang af deres forhandlinger, at det også tjente helhedens tarv, derunder beskæftigelsen, og ikke skadede den opnåede økonomiske ligevægt. Det radikale venstre fik ikke i forfjor gennemført sit samordningsforslag, fordi både venstre, de konservative og socialdemokraterne ikke kunne tiltræde. Så meget mere grund var der til at påskønne, at der fra regeringens side på grundlag af den økonomiske sagkundskab, den råder over, forelå en upartisk og nøgtern redegørelse for landets økonomiske situation både gennem den forudgående regeringserklæring og finansministerens udtalelser i fremsættelsestalen. Det stod nu til alle parter at handle i overensstemmelse med denne autoritative vurdering af landets hele økonomiske og erhvervsmæssige stilling. Det er mig en glæde at konstatere, at også arbejdsmarkedets faktorer drog konsekvensen af samordningens nødvendighed og sluttede med et resultat, der tog hensyn til helhedens interesser, nødvendigheden af balance mellem krav og bæreevne af hensyn til landets økonomi. Regeringens bestræbelser for at søge de forskellige kræfter i samfundet koordineret bar altså frugt. Vi fik en 3-årig overenskomst, som gav rimelig arbejdsfred og arbejdsro. Enhver, der f. eks. har med industrien at gøre, ved, hvor meget det betyder, at der bliver en længere periode med fuld arbejdsfred, en periode, der hverken forstyrres af afsluttende forhandlinger eller forhandlinger, der påbegyndes.

Lad os se på udviklingen derefter og på stillingen i dag. Det er ubestrideligt, at det forløbne år har bragt en betydelig økonomisk og finansiel konsolidering. Valuta-beholdningen har mere end rundet milliarder, i dag kommer der yderligere 100 millioner til, og selv om der er adskilligt tilbage, før vi valutamæssigt kan føle os sikre, er det dog landets hidtil største valuta-reserve.

Jeg mindes endnu tydeligt, at det ærede medlem hr. Thestrup, min udmærkede kollega i finansudvalget, ved første behandling af finanslovsforslaget i fjor udtalte, at man måtte

„erkende, at der er sket en formel bedring i valutastillingen, navnlig da i forhold til juni, formel siger jeg, fordi vi vel må frygte, at den modvirkes eller ophæves af en nedgang i lagerbeholdningerne.“

Jeg forstod, at det ærede medlem i dag vil erkende bedringen også som reel. Det ærede medlem nikker; det takker jeg meget for.

Efter en lang periode med lave obligationskurser og en meget stram likviditet i banker og sparekasser er stillingen også her forbedret, således at kursstigningen på obligationer har bragt den effektive rente ned med over 1 pct. siden sidste sommer, og vi har fået en betydelig lettelse af likviditeten. I sidste halvdel af april kom nationalbankens diskontonedsættelse fra $5\frac{1}{2}$ pct. igennem ca. 4 år til 5 pct. og nu $4\frac{1}{2}$ pct. Samtidig havde den førte politik sikret et som helhed nogenlunde stabilt prisniveau. Det af mange inflationsårs stærkt stigende priser ødelagte klima for opsparing i pengeform er afløst af ny tillid og har givet stigende indlån og opsparing.

Som andre resultater af regeringens politik vil jeg gerne slå fast, at der trods alt, hvad der er påstået, er sket en betydelig forøgelse af investeringer i erhvervene, at der er mindre arbejdsløshed, og at produktiviteten trods nedsættelse i arbejdstiden udviser et tilfredsstillende billede. Jeg håber, at det nye kreditinstitut for industrien kan medvirke til en yderligere udbygning af vor industri. Den fremgang, jeg her har nævnt, er endda sket på baggrund af den internationale konjunktursvækkelse med dens afdæmpende virkninger for den økonomiske aktivitet.

Der er indtruffet den højst bemærkelsesværdige situation, at Danmark sammen med Vesttyskland er de eneste lande i Vesteuropa, hvis eksport fremdeles er i stigen. Dette har alt sammen i betydelig grad øget udlandets tillid til dansk økonomi. Lad mig over for visse oppositionsblades letfærdige og uansvarlige agitation, der måske kan gavne medlemsprotokollen, eventuelt også abonnementsprotokollen, men i hvert fald ikke landets interesser, minde om, at det sidste foreliggende statistiske materiale tydeligt dokumenterer dette.

Det igangværende erhvervsbyggeri, kontor- og butiksejendomme samt fabrikker og